

ศุกร์ 18 มกราคม

สัปดาห์ที่ 1
เทศกาลธรรมดา
สดด 76:2-4,6-7,8
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 1

บทอ่านที่ 1

ฮบ 4:1-5,11

พี่น้อง ทั้ง ๆ ที่มีพระสัญญาว่าจะให้เข้าไปในที่พักผ่อนกับพระองค์ แต่เราต้องกลัวว่า อาจมีบางคนที่ไม่ไปถึงความจริง เราได้รับข่าวดีเช่นเดียวกับเขาเหล่านั้น แต่พระวาจาที่ได้ยินนั้นไม่เป็นประโยชน์ต่อเขา เพราะเขาไม่มีความเชื่อเหมือนกับผู้ที่ฟัง แต่เราผู้มีความเชื่อเข้าไปในที่พักผ่อนได้ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เราปฏิญาณขณะที่กำลังโกรธว่า เขาเหล่านั้นจะไม่มีวันเข้าไปในที่พักผ่อนของเรา และงานของพระเจ้าก็สำเร็จไปแล้วตั้งแต่ทรงเนรมิตสร้างโลก เพราะพระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งเกี่ยวกับวันที่เจ็ดว่า “พระเจ้าทรงพักผ่อนจากการงานทุกอย่างในวันที่เจ็ด เรื่องนี้พระองค์ยังตรัสอีกว่า เขาเหล่านั้นจะมีได้เข้าไปในที่พักผ่อนของเรา” ดังนั้น เราจึงรีบเข้าสู่ที่พักผ่อนนั้นเถิด เพื่อจะได้ไม่มีใครพลาดพลั้งตามแบบอย่างความดื้อรั้นในครั้งกระโน้น

พระวรสาร

มก 2:1-12

ต่อมาอีกสองสามวัน พระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อเป็นที่รู้กันว่าพระองค์ประทับอยู่ในบ้าน ประชาชนจำนวนมากจึงมาชุมนุมกันจนไม่มีที่ว่างแม้กระทั่งที่ประตู พระองค์ประทานพระโอวาทสอนประชาชนเหล่านั้น ชายสี่คนหามคนอัมพาตคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ แต่เขาคำนคนอัมพาตนั้นฝ่าฝูงชนเข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้ เขาจึงเปิดหลังคาบ้านตรงที่พระองค์ประทับอยู่ แล้วหย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมาจากช่องนั้น เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเห็นความเชื่อของคนเหล่านั้นจึงตรัสแก่คนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว” ที่นั่นมีบรรดาจารย์บางคนนั่งอยู่ด้วย เขาคิดในใจว่า “ทำไมคนนี้จะพูดเช่นนั้นเล่า เขากล่าวดูหมิ่นพระเจ้า ใครเล่าอภัยบาปได้้นอกจากพระเจ้าเท่านั้น” ทันใดนั้น พระเยซูเจ้าทรงทราบความคิดของเขาด้วยพระจิตของพระองค์ จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายคิดเช่นนั้นในใจทำไม อย่างใดง่ายกว่ากัน การบอกคนอัมพาตว่า ‘บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว’ หรือบอกว่า ‘ลุกขึ้น แบกแคร่เดินไปเถิด’ แต่เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรแห่งมนุษย์มีอำนาจอภัยบาปได้บนแผ่นดินนี้” พระองค์ตรัสแก่คนอัมพาตว่า “เราสั่งท่าน จงลุกขึ้น แบกแคร่ กลับไปบ้านเถิด” เขาก็ลุกขึ้นแบกแคร่ออกเดินไปทันทีต่อหน้าคนทั้งปวง ทุกคนต่างประหลาดใจ ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและพูดว่า “พวกเรายังไม่เคยเห็นอะไรเช่นนั้นมาก่อนเลย”

อาศัยความเชื่อชนิดไม่เห็นอุปสรรคอยู่ในสายตาของชายทั้งสี่คนที่หามคนอัมพาตมาหย่อนลงเบื้องหน้าพระองค์นี้เอง ถ้อยคำอันอ่อนหวานและอบอุ่นยิ่งจึงหลุดออกมาจากปากของพระเยซูเจ้า “ลูกเอ๋ย บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว” พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพราะชาวยิวเชื่อฝังใจว่า ความเจ็บไข้ได้ป่วยทุกชนิดล้วนเป็นผลมาจากบาปและไม่มีทางรักษาให้หายป่วยได้ เว้นแต่จะได้รับการอภัยบาปเสียก่อน ดังนั้นเมื่อพระองค์ตรัสสั่งคนอัมพาตแล้วเขาลุกขึ้นพร้อมกับแบกแคร่กลับบ้านได้ก็แปลว่าพระองค์อภัยบาปได้จริง และทรงสามารถเยียวยารักษาทุกคนที่เชื่อในพระองค์ให้หายได้ทั้งร่างกายและวิญญาณ